

förlorade jemnvigten. Huru det tillgick vet jag icke, men med tacksamhet till Gud minnes jag, att den lilla jag bar icke blef det minsta skadad, utan återfans i mina armar, der jag låg nästan medvetlös vid foten af trappan, men jag var så skadad, att jag icke kunde röra mig, och då de försökte lyfta mig, skrek jag högt af smärta.

Jag ihågkommer endast föga af hvad som tilldrog sig under flere af de följande dagarne, men jag vet, att min moder och doktor Ström efterskickades, och att all ömhet och omvårdnad egenades mig af min omtänksamma matmoder, samt att jag efter flere veckor af lidande var i stånd att uthärda flyttningen till min moders hus. Men doktor Ström och andra läkare, som skötte mig, skakade allvarsamt sina hufvuden och meddelade mig så ömt och varsamt som möjligt, att jag aldrig skulle blifva duglig att tjena — aldrig skulle återfå fulla bruket af mina lemmar — att min ryggrad var så skadad, att de fruktade jag till en viss grad skulle blifva beroende af andra för hela min återstående lifstid.

O hvilken bitter smärta och sorg detta förorsakade mig! Huru min själ knotade och knorrade. »Det är grymt, grymt», utropade jag i mitt hjertas bitterhet och vägrade att emottaga tröst.

Min moder försökte föra mig på bättre tankar och Goda, den kära, deltagande systemen, blandade sina tårar med mina, i det hon lutade sig öfver mig, hjälplösa stackare, och kysste mig åter och åter och åter igen, bedjande mig vara vid god tröst, ehuru hon ingen tröst hade att gifva. Men min själ var full af upproriska och hårda tankar om Gud.